

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
JOSEP PLANAS, director financer
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRICIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, cap de sistemes

ES RETIRA EL GOVERNADOR DE LA RESERVA FEDERAL DELS EUA
Ramon Tremosa i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
rtremosa@ub.edu

EN SÍNTESI

Orgullós de tots tres

Gràcies, Greenspan

Alan Greenspan, el governador de la Reserva Federal nord-americana, es retira al gener. Se'n va entre l'admiració general per la gestió de crisis com les caigudes de les borses del 1987 i 2001 i pel savi pilotatge de l'expansió econòmica del 1992 al 2001.

NASCUT A NOVA YORK L'ANY 1926, fill únic de pares jueus de classe mitjana, Greenspan va ser un estudiant discret. Amant de la música, després de graduar-se va estar dos anys voltant pel país en una banda on tocava el saxo i el clarinet. El seu veritable talent es manifestà, però, en fer de comptable de la banda, tot interessant-se cada cop més per la lectura de llibres d'economia i de negocis.

L'ANY 1948 GREENSPAN ES LLICENCIÀ en economia a la Universitat de Nova York, però el doctorat iniciat a Columbia fou abandonat per tal de treballar com a analista en la indústria de l'acer. D'aquesta època arrenca una sòlida militància política republicana, poc partidària de que el sector públic protagonitzi el creixement econòmic. Aquest fet no exclou, però, que després com a governador de la Reserva Federal s'entengués molt millor amb Bill Clinton que no pas amb la de George Bush pare.

COM A ANALISTA VA DESPUNTAR BEN AVIAT: l'any 1957 pronosticà contra la lògica del moment una dràstica davallada de la producció d'acer per a l'any següent, que finalment es produí. Adquirí fama de gran capacitat d'anàlisi i previsió i, després de molts anys de feina ben feta i d'una discreta però astuta carrera política, l'any 1987 Greenspan va ser nomenat governador del Banc Central més important del món.

BEN AVIAT VA HAVER DE DEMOSTRAR les seves capacitats: en el Dilluns Negre d'octubre del 1987 la Borsa va caure d'un 22,6% en un sol dia, quan la caiguda del Dimarts Negre d'octubre del 1929, que va desencadenar la Gran Depressió, havia estat d'un 11,7%. Greenspan s'havia adonat que la política monetària practicada el 1929 era exactament la contrària de la correcta: si les ordres de venda prevalen sobre les ordres de compra, i per tant les cotitzacions de les accions baixen, els agents econòmics estan manifestant una voluntat de recompondre la seva riquesa financera, tot desprenent-se d'actius financers en favor del diner líquid.

EN LLOC DE RETALLAR L'OFERTA MONETÀRIA com el 1929, el que calia fer era augmentar-la, i mai una única frase no va calmar uns mercats financers tan espantats: amb el seu posat flegmàtic i tímid de les seves intervencions públiques, Greenspan va manifestar que la Reserva Federal "facilitaria tanta liquiditat com demandessin els agents econòmics. I ara, perdonin, que he de marxar: m'esperen al gimnàs". Aquesta actitud serena va encomanar una gran confiança i va permetre una ràpida recuperació de les cotitzacions. I aquesta mateixa frase va ser repetida pel mateix Greenspan el dia 12 de setembre del 2001, permetent així la remuntada del preu de les accions en poques sessions.

GREENSPAN NO HA ESTAT MAI ESPECIALMENT defensor de teories econòmiques, sinó que ha mirat de basar les seves decisions en dades obtingudes de l'econ-

ANTHONY GARNER

“A ell es deu l'excel·lent gestió de l'expansió econòmica més llarga dels Estats Units des del 1973: els nord-americans, i també els europeus, li ho hem de reconèixer i agrair”

nomia real. Com a resultat dels seus llargs anys d'experiència empresarial, sempre ha tingut més tirada a analitzar a fons els beneficis de les empreses i no es va deixar seduir per la forta atracció que les matemàtiques exerceixen en els econòmics: se situava així a contracorrent d'una professió que en els darrers trenta anys ha posat molt l'accent en l'aplicació de sofisticats models matemàtics per mirar d'explicar la realitat, més que no pas a fer-ne l'estudi empíric i directe.

L'ANY 1992, A PARTIR D'UN CONTROL PERSONAL de la producció i les vendes de 500 grans empreses, Greenspan va predir una època de gran creixement econòmic basat en els espectaculars augments de la productivitat, resultat dels avenços informàtics: per primer cop en vint anys, deia, el creixement econòmic no seria inflacionista, i

no caldria augmentar els tipus d'interès en la fase àlgida del cicle expansiu per tal de prevenir la inflació. El seu encert de diagnosi va posar en evidència fins i tot les estadístiques oficials, que no detectaven l'esmentat increment que ell observava ja en les empreses.

GREENSPAN VA HAVER DE LLUITAR contra l'escassa disciplina fiscal dels republicans Reagan i Bush. Gràcies al seu suport, Clinton va poder presentar un programa creïble de contenció de la despesa pública, amb un horitzó d'equilibri i de superàvit pressupostari que s'assolí el 1998. Paradoxalment, va ser un govern demòcrata la que posà ordre en el desgavell pressupostari creat pels republicans, quan històricament sempre succeïa el contrari. Greenspan tampoc no va dubtar d'apujar els tipus d'interès pocs mesos abans de les eleccions del 1992, atès que l'evolució de la inflació així ho exigia, en un fet que il·lustra fins a quin punt la Reserva Federal és realment independent als EUA del poder polític: George Bush pare sempre s'ha queixat amargament que aquell augment va causar la seva derrota electoral.

ALTERNATIVAMENT NERVIÓS I TRANQUIL, escèptic, desapassionat, cerebral, en permanent estat d'observació i molt sovint en solitari, Greenspan és l'home que semblava haver-se fet insubstituïble per a tots els presidents del seu país. A ell es deu l'excel·lent gestió de l'expansió econòmica més llarga dels Estats Units des del 1973: els nord-americans, i també els europeus, li ho hem de reconèixer i agrair.

Marçal Sintès

Sovint els polítics es declaren orgullosos de representar el seu poble, la seva ideologia o el seu partit. Doncs bé, crec que els catalans podem estar orgullosos de l'actuació d'ahir al Congrés de Diputats dels nostres polítics, i molt especialment dels tres que van parlar en nom del Parlament: Artur Mas, Manuela de Madre i Josep-Lluís Carod-Rovira. Jo, almenys, n'estic, i molt, malgrat les crítiques que he formulat des d'aquí mateix en força ocasions. No és la primera vegada que me'n sento orgullós en les últimes setmanes. També em va passar el dia 30 de setembre, en el moment en què, després d'aprovar la proposta de l'Estatut, els diputats del Parlament –inclosos els del PP– cantaven drets *Els segadors*. Ahir Mas, De Madre i Carod-Rovira no van parlar durant gaire estona, però van dir, i molt bé, allò que Catalunya havia de dir a Espanya. Cadascú d'ells va adreçar-s'hi d'una manera diferent, des de la corresponent tradició política i des de la seva subjectivitat. Hi va haver esperit constructiu, mà estesa –com es va insistir una vegada i una altra– i crides al diàleg i l'acord. I tons èpics i fins passatges realment emotius, com quan Manuela de Madre va explicar la peripècia de la seva família, que va haver d'immigrar de la seva terra i va trobar a Catalunya una nova llar. Però hi va haver també fermesa i claredat a l'hora d'explicar què és Catalunya i per què pretén un nou Estatut. Els vull donar, en definitiva, les gràcies a tots tres, i desitjo intensament, els prego tant a ells personalment com als seus partits, que l'orgull d'ahir no es vegi frustrat en els pròxims mesos.